

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 381

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΩΣ ΓΕΝΝΗΣΕΙ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ

Του Σεβασμ. Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ.κ. Ἀκακίου

Π ρ ο ς

Τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, Μοναχοὺς καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Ὁ λόγος Σὰρξ ἐγένετο

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ
καὶ περιπόθητα,

Ἡ Ζωηφόρος χάρις τοῦ
Θείου Βρέφους ἐνδύει καὶ
ἐφέτος τὰς ψυχὰς μας μὲ
τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ φω-
τός, τὸ ὁποῖον πληροῖ
τὰ πάντα. Κατέρχεται
καὶ πάλιν ἰλαρὸν καὶ ἀ-
παστράπτων ἐπὶ δικαίους
καὶ ἀδίκους. Περιπτύσσε-
ται προστατευτικῶς νη-
στεύσαντας καὶ μὴ νη-
στεύσαντας. Ἀνατέλει εἰ-
ρηνοφόρον ἐπὶ ἐνὸς ἐξάλ-
λου καὶ μανιακοῦ κόσμου.
Καταυγάζει ἔσωθεν τὴν
Ἐκκλησίαν Του ἵνα λαλή-
ταις γλώσσαις τῶν ἀγ-
γέλων καὶ ὅχι τῶν ἀν-
θρώπων. Ἦχος καθαρὸς
ἐορταζόντων ἐκ Βηθλεὲμ.

Τὸ Θεῖον Βρέφος ἀπο-
τελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ
αἰῶνος τῆς σωτηρίας. Τὴν

προέκτασιν τῆς ἐγκοσμίου
πρὸς τὴν ἐπουράνιον ζω-
ήν. Τὴν στενὴν καὶ τε-
θλιμμένην, ἀλλὰ θριαμβεύ-
ουσαν ἀτραπὸν, ἣτις ἐκ-
βάλλει εἰς τὴν ἀθανάσιαν.
Ἐν ἀρχῇ λοιπὸν ἡ ἐναν-
θρώπισις τοῦ Θεοῦ. Ἐξ
αὐτῆς ὁ ποταμὸς τῆς χά-
ριτος, ὁ φωτισμὸς τοῦ
πνεύματος καὶ ἡ θέωσις
τοῦ ἀμαρτωλοῦ γένους.

Ὁ κόσμος, βεβαίως,
καρκινοβατεῖ καὶ σήμερον
μακρὰν τῆς ἀγάπης. Καὶ
ὁμως τὸ θεῖον βρέφος ἐ-
ξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ
ἡ μόνη ὁδὸς ἡ ὁδὸς ἡ
ἀπάγουσα ἐκ θανάτου
πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς
πρὸς οὐρανόν. Ἡ ἀνθρω-
πότης θρηνεῖ καὶ σήμε-
ρον ἐπὶ τῶν ποταμῶν
τῆς Βαβυλῶνος, κάτω ἀ-
πὸ τὸν ζοφώδη καὶ ἀσέ-
ληνον οὐρανὸν τῆς ἀμαρ-

† Ὁ Σεβασ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ.κ. Ἀκάκιος

τωλοῦ ἀπελπισίας της. Τὸ ἄστρον ὁμως τῆς Βηθλεὲμ ἀνέτειλε καὶ ἐφέτος λαμπρόν, καὶ τὸ θεῖον φῶς του δὲν εἶναι παρὰ ἡ προσωποποίησις τῆς ἐλπίδος. Τὸ ἀπαστράπτων πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Βρέφους, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς εἴπῃ: Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀφ' ἑτέρου, πορεύεται κατὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας μὲ βῆμα κλονούμενον εἰς τὸν δύσβατον τοῦτον αἰῶνα τῆς πυκνῆς ὁμίχλης. Ἐριδες καὶ ἀδελφικαὶ ζυγομαχίαι, ἀκαταστασίαι καὶ ἀσεβεῖς καινοτομίαι λυμαίνονται τὸ περιούσιον ποίμνιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ. Καὶ ὁμως πέραν τῆς καταιγίδος ἐκτείνεται ἡ νηνεμία τοῦ θριάμβου. Αἱ θύελλαι συνοδεύουν τὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν ἐπικρατοῦν. Ἡ νίκη τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης, τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔχει κριθῇ ἀπὸ τὴν στιγμήν πού ἐλαμψεν ὁ ἀποκαλυπτικὸς ἀστερισμὸς τῆς Βηθλεὲμ.

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Φάσανον καὶ ρομφαία ἀμφίστομος διαπερνᾷ τὴν καρδίαν ἡμῶν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς. Οὐ μόνον διότι ἀσεβεῖς χεῖρες «διεμέρισαντο τὰ ἱμάτια» τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐσχίσαν τὸν ἄρραφον τοῦ Κυρίου χιτῶνα, διέσπασαν τὴν λατρευτικὴν ἐνότητα τῶν ὀρθοδόξων· οὐ μόνον διότι τέκνα αὐτῆς ἐγένοντο ἀρνησὶθησκοὶ καὶ πνευματικοὶ μητροκτόνοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ θεματοφύλακες τῶν πατρίων γεύονται χολῆς καὶ ὄξους, διώκονται, προπηλακίζονται, συκοφαντοῦνται καὶ φραγγελώνονται. Ἡ κατ' ἔτος ὁμως ἐπάνοδος τῆς γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Βρέφους ἀποτελεῖ τὸ θεραπευτικὸν ἔλαιον εἰς τὰς πληγὰς μας. Ἀποτελεῖ τὴν ἐνθάρρυνσιν τοῦ ἀγῶνος μας, τὴν ἐνδυνάμωσιν τῆς ἀσθενείας μας, τὸν πλουτισμὸν τῆς πτωχείας μας, τὴν ὑπόσχεσιν τῆς νίκης.

Θαρσεῖτε, λοιπόν, Πατέρες καὶ τέκνα ἡμῶν. Ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς γενόμενος νήπιον ἐν Βηθλεὲμ αὐτὸ τὸ μήνυμα ἔφερεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἄς θεωρήσωμεν ὑψίστην τιμὴν τὴν ἐναπόθεσιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὤμους μας τοιαύτης βαρείας κληρονομίας.

Ἀμετάθετος ὡς εἶναι ἡ πίστις μας εἰς τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄς ἀγνοήσωμεν τὰ ἐμπόδια, ὡς ἀπο-

στραφῶμεν τοὺς ψευδαδέλφους καὶ ὡς ὁμιλήσωμεν τὴν γλῶσσαν τῆς ἀγάπης, ἥτις ἀνακαινίζει τὴν κτίσιν, «τὴν κτίσιν, ἥτις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

Τὸ φῶς τῆς Βηθλεὲμ κρέμαται καὶ ἐφέτος ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπότητος.

Φῶς εἰρήνης διὰ τὸν κόσμον,
νίκης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Του,
σωτηρίας διὰ τὸ γένος ἡμῶν.

Τὰ πάντα πεπλήρωται φωτός. Ἡ νὺς προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε.

Χριστὸς ἐξ οὐρανοῦ, ἀπαντήσατε.

Μετὰ Πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

† Ὁ ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΑΚΑΚΙΟΣ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει ἰδιαίτερον ἐντύπωση, ὅταν παρατηρῶμεν τὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως, εἶναι ἡ Παρθένος καὶ ἡ θεοὺς τὴν ὁποίαν κατέχει Αὐτὴ. Ἡ εἰκὼν τονίζει τὴν σπουδαιότητα τῆς θέσεως τῆς Θεομήτορος εἰς τὴν Γέννησιν, δηλ. εἰς τὴν ἐσοτὴν τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ κόσμου. Εἶναι ἡ νέα Εὐα. Ὅπως ἡ πρώτη Εὐα ἐγένετο μήτηρ τῶν προχριστιανῶν ἀνθρώπων, οὕτω καὶ ἡ νέα Εὐα, ἡ Παρθένος Μαρία, ἐγένετο μήτηρ τῆς θεωθεύσης ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ ἡ παλαιὰ Εὐα ἐπρόσεξε μόνον τοὺς λόγους τοῦ ὄψεως. Ἡ νέα ὁμως Εὐα ἤκουσε τὸν ἀρχαγγελικὸν χαίρεισμόν. Λαμβάνει μέρος καὶ αὐτὴ εἰς τὴν σωτηρίαν μας, ὅπως ἡ προμήτωρ ὑπῆρξεν αἰτία τῆς πτώσεώς μας. Ἡ εἰκὼν τῆς Γεννήσεως τονίζει τὴν συμμετοχὴν τῆς Παρθένου εἰς τὴν σωτηρίαν μας. Προβάλλει τὴν Παναγίαν μὲ ἰδιαίτερον ἔμφασιν εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς εἰκόνης καὶ τῆς δίδει ὑπερμεγέθεις διαστάσεις. Εἰς πολλὰς εἰκόνας εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ πρόσωπα. Εἶναι ἐξηλωμένη πλησίον εἰς τὸ θεῖον τέκνον τῆς ἐπάνω εἰς ἓνα χάρι, ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ σπηλαίου.

Δ. Οὐσιπένσκυ

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐνυπολόγησαν τὰ ἡμερολόγια τοῦ ἐπὶ εἰς καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν ὡς καὶ οἱ ἡμεροδείκται τοῖχον εἰς τὸ σύνθετον σχῆμα, μὲ περιεχόμενον ἀριστον, συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιστοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάνα. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐφέτος εἶναι περιορισμένος, καὶ διὰ τοῦτο αἱ παραγγελίαι τῶν ἀπανταχοῦ ἀδελφῶν πρέπει νὰ γίνωνται ἀμέσως. Ἀποφεύγετε τὴν ἀγορὰν ἡμερολογίων ἀπὸ ιδιώτας.

Τιμὴ ἡμερολογίων τοῦ ἐπὶ εἰς δρχ. 2.

Ἡμεροδεικτῶν τοῖχου δρχ. 7.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

*Λόγος τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.*

Ἐκεῖνα ποὺ οἱ Πατριάρχαι προμάντευαν, οἱ προφῆται προέλεγον καὶ οἱ δίκαιοι ᾔθελαν νὰ ἴδουν, σήμερον ἐπραγματοποιήθησαν καὶ ἐξεπληρώθησαν. «Θεὸς ἐπὶ γῆς ὤφθη διὰ σαρκὸς καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστραφεν». Ἄς χαίρωμεν λοιπὸν καὶ ἄς πανηγυρίζωμεν ἀγαπητοὶ μου.

Ἀφοῦ ὁ Ἰωάννης ἐσκήτισεν ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλισάβετ ἢ Μαρίας, πόσον μᾶλλον ἡμεῖς, ποὺ ὄχι μόνον τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ τὸν ἴδιον τὸν Σωτῆρα εἶδομεν νὰ γεννᾶται σήμερον, πόσον λέγω ἡμεῖς πρέπει νὰ πανηγυρίζωμεν καὶ νὰ χαίρωμεθα, βλέποντες τὸ μέγεθος τῆς θείας οἰκονομίας, νὰ θαυμάζωμεν καὶ νὰ ἐκπληττώμεθα διότι ὑπερβαίνει κάθε φαντασίαν. Σκεφθῆκατε ποτε τί σημαίνει νὰ κατεβῇ ὁ ἥλιος ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ νὰ τρέχῃ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ λάμπῃ γύρω του; Καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι καὶ ἐντυπωσιακὸ, σκεφθῆκατε τί νὰ σημαίνει νὰ ἔχῃ εἰσελθεῖ εἰς τὴν σάρακα μας ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν νὰ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς μας;

Ἄς μὴ ἔχωμε λοιπὸν ἀγνωμοσύνη ἀπέναντι εἰς τὸν εὐεργετὴ μας καὶ ἄς τοῦ προσφέρωμεν τὰ πάντα, πίστιν, ἐλπίδα, ἀγάπην, σωφροσύνην, ἐλεημοσύνην, φιλοξενίαν. Ὅταν προσέλθετε ἐμπρὸς εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν νὰ τὸ πράξετε μὲ φόβον καὶ τρόμον, μὲ καθαράν συνείδησιν, μὲ νηστεία, προσευχὴν. Βάζετε εἰς τὸν νοῦν σου, ὦ ἀνθρώπε, ποία θυσία πρόκειται ν' ἀγγίσῃς καὶ ποία τράπεζα νὰ πλησιάσῃς; Σκέψου ὅτι ἐνῷ εἶσαι γῆ καὶ σποδός, μεταλαμβάνεις τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὁ βασιλεὺς σὰς προσκαλέσῃ εἰς τὸ συμπόσιον, λαμβάνετε μέρος μὲ φόβον καὶ συστολήν. Ἐδῶ ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς σὰς προσκαλεῖ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὰς προσφέρει τὸν ἀγαπημένο Του Υἱόν, ἐνῷ περὶ τὰ χερουβὶμ σκεπάζουν τὰ πρόσωπά των μὲ τὰς πτέρυγας των καὶ τὰ Σεραφεὶμ κρατοῦν μὲ τρόμον Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος.

Ἄς προσέλθωμε λοιπὸν μὲ φοίκη, ἄς εὐχαριστήσωμε, ἄς γονυπετήσωμε, ἄς ἐξομολογηθῶμε τὰς ἁμαρτίας μας. Καὶ ἔτσι κεκαθαρμένοι ἄς βαδίσωμεν πρὸς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Σύντομος εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ ἀγαπητοὶ μου. Ἄς μετανοήσωμε, ἄς γοηγοροῦμε, ἄς συγκροτοῦμε τὸν ἑαυτὸν μας, ἄς σπεύδωμε μὲ ἀληθινὸ ζῆλον νὰ ἐνωθῶμε σὲ ἓνα σῶμα, ἄς δεῖξωμε παντοῦ εὐλάβειαν. Νὰ ἀκούωμε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ προσευχώμεθα, νὰ κοινωνῶμεν, μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον, διὰ νὰ μὴ πέσῃ ἐπάνω μας ἡ κατάρα ἐξ αἰτίας τῆς ραθυμίας. Ἐπικατάρατος λέγει ἡ Γραφή πᾶς ὁ ποιὼν τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ἀμελῶς. Εἶναι μεγάλη περιφρόνησις νὰ προσέροχεται κανεὶς μολυσμένος εἰς τὸν Θεόν. Εἴ τις, λέγει ὁ ἀπόστολος, τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθειρεῖ φθειρεῖ τοῦτον ὁ Θεός. Ἄς μὴ προκαλοῦμε λοιπὸν τὸν Κύριον, ἀλλὰ ἄς συμφιλιωθῶμε μαζὶ του καὶ ἄς εἴμεθα στολισμένοι μὲ κάθε ἐπιμέλεια, μὲ ἀταραξία ψυχῆς, μὲ προσευχὴ καὶ συντριβὴ διὰ νὰ μᾶς ἐλεήσει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, εἰς τὸν ὅποιον, μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀνῆκει ἡ δόξα, τὸ κράτος ἡ τιμὴ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εὐγενίας Ὁσιουμάρτυρος

Κόσμου λιποῦσα τερπνότητα τὸ τῆς ψυχῆς εὐγενὲς Εὐγενία ταῖς ἀνωθεν καλλοναῖς ἐφαίδρυνας Εὐγενία πανεύφημε τὴν τῆς εἰκόνος χάριν ἀθόλωτον τῇ πολιτείᾳ διαφυλάξασα, μάρτυς ἀήτητε, παρθενίας ἀγαλμα θεοειδές, ἀνθος τὸ τῆς φύσεως πανευκλεέστατον.

Στεφάνου πρωτομάρτυρος

Ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῦ Πατρὸς ἐθεάσω τὸν Λόγον τὸν προάναρχον καὶ φωτὸς ἀπορρήτου τὰς ὄψεις ἐπεπλήρωσο, ἀποστόλων καύχημα καὶ τῶν μαρτύρων ἡ δόξα. Ἐκοσμήθης δὲ Στέφανε ταῖς τῶν λίθων προσβολαῖς καὶ τέλος ἔλαβες θεῖον.

Ἐκ τοῦ Ὁρθρου τῶν Χριστουγέννων

Ὁ Πατὴρ ηὐδόκησε ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ἀστὴρ μηνύει, μάγοι προσκυνοῦσι, ποιμένες θαυμάζουσι, καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἀναρχος ἀρχεται καὶ ὁ Λόγος σαρκούται. Αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται. Οἱ μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσι, οἱ ποιμένες τὸ θαῦμα κηρύττουσι, ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοῶμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος Ὑλῆς Παναγιώτης Βρετάνος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι
ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15.—
» Ἐτήσια » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτήσια » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομεῖν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΤΑ ΠΑΓΧΡΥΣΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΣΗΜΕΡΟΝ Ο ΑΝΑΡΧΟΣ ΑΡΧΕΤΑΙ Ο ΑΣΤΗΡ Ο ΛΑΜΠΡΟΣ Ο ΠΡΩΤΗΝΟΣ ΑΝΕΤΕΙΛΕ

Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶναι ἐν περιστατικόν τῆς δημιουργίας. Εἶναι ἡ συγκλονιστικὴ ἀπαρχὴ τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο. Τὸ φῶς καὶ ἡ σωτηρία ἐξ Ἀνατολῶν. Ἡ Βηθλεὲμ ἀποτελεῖ τὴν νέαν Ἑδέμ. Ἡ καρδιά τοῦ χοϊκοῦ ἀνθρώπου συγκλονίζεται ἀπὸ τὴν θείαν συγκίνησιν. Ναὶ Κύριε, ἡ γλῶσσα μας ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὸ μέγα μυστήριον. Δι' αὐτὸ ἐμπιστεύεται τὸ ἔργον αὐτὸ εἰς τοὺς φωστῆρας τῆς Τρισηλίου Θεότητος, εἰς τὰ πάγχρυσα τοῦ Λόγου στόματα. «Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης, οὗς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου. Δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου, Ἑλεῆμον. Δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον, Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον».

Ἡ προσκύνησις τοῦ σαρκωθέντος Λόγου

Μ. Ἀθανασίου

«Δὲν προσκυνοῦμεν κτίσμα. Μὴ γένοιτο. Αὐτὸ εἶναι τῶν ἐθνικῶν καὶ τῶν ἀρειανῶν πλάνη. Ἀλλὰ τὸν Κύριον τῆς κτίσεως σαρκωθέντα, ἡγουν τὸν Λόγον

Τί σοι προσενέγκομεν, Χριστέ, διὸ ὤφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; Ἐκαστον γὰρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων τὴν εὐχαριστίαν σοὶ προσάγει.

Τοιχογραφία Μονῆς Βαρλαάμ Μετέωρα

τοῦ Θεοῦ προσκυνοῦμεν. Ἄν καὶ ἡ σὰρξ αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν εἶναι μέρος τῶν κτισμάτων, ὅμως ἔγινε τοῦ Θεοῦ σῶμα. Καὶ δὲν προσκυνοῦμεν τὸ τοιοῦτον σῶμα καθ' ἑαυτό, χωρίζοντάς το ἀπὸ τὸν Λόγον. Οὕτε θέλοντας νὰ προσκυνοῦμε τὸν λόγον, τὸν ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὴν σὰρκα. Ἀλλὰ γνωρίζοντας ὅτι «ὁ Λό

γος σὰρξ ἐγένετο» τὸν ἐπιγινώσκουμε ὡς Θεὸν μέσα εἰς τὴν σὰρκα. Ποῖος, λοιπόν, δὲν εἶναι τόσον ἄφρων, ὥστε νὰ λέγῃ εἰς τὸν Κύριον: στάσου μακρὰν ἀπὸ τὸ σῶμα διὰ νὰ σὲ προσκηνήσω ;»

Ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἰδική μας

ἀναγέννησις

Μ. Ἀθανασίου

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινεν υἱὸς ἀνθρώπου διὰ νὰ γίνουν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου, τοιῦτέστι τοῦ Ἀδάμ. Ἔτσι ἡμεῖς, ὅπου

Χαίροις, πόλις ἔμψυχε τοῦ Βασιλέως τοῦ Θεοῦ, ἐν ἡ Χριστὸς οἰκήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο

Περ βλεπτον Μυστρα Τοιχογραφία 14ου αἰῶνος
γεννηθήκαμε κάτωθεν, γεννώμεθα ἐκ δευτέρου καὶ ἄνωθεν, ἡγουν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχει μητέρα μόνον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡμεῖς ἔχομεν πατέρα μόνον ἐν οὐρανῷ.

Ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα

Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Ὡ Παρθένε Δέσποινα, ἄχραντε Θεοτόκε, Κυρία
(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΒΡΕΦΟΣ ΕΣΠΑΡΓΑΝΩΜΕΝΟΝ

Εὐφραίνεσθε οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ, ῥηξάτωσαν τὰ ὅρη εὐφροσύνην, ὅτι ἡλέησεν ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ταπεινοὺς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ παρεκάλεσεν.

('Ησαΐου μθ 13)

Χαρμόσουνον ἑορτὴν τελεῖ σήμερον ἡ Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Πανηγύριν λαμπρὰν πανηγυρίζει σήμερον ἡ ἀμώμητος καὶ πάνεπτος νύμφη τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς αὐτὴν συγκαλεῖ ὅλα τὰ πιστὰ πνευματικὰ της τέκνα. Ἡ ἑορτὴ αὕτῃ εἶναι ἡ κατὰ χάριν ἀνάκλησις μας καὶ ἀνάπλασις μας. Ὁ Θεὸς ἐπλαστούργησε τὸν ἄνθρωπον διὰ δευτέραν φοράν. Λαμπρὸν μήνυμα κομίζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἑορτὴ αὕτη. Ἄς δεχθῶμεν λοιπὸν τὴν χάριν αὐτὴν πανηγυρικῶς. Ὑπόθεσις τῆς ἑορτῆς εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι ἡ ἐπισκεψίς τοῦ πανταχοῦ παρόντος, ἡ θεὰ ἐκείνου ποῦ βλέπει τὰ πάντα. «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, λέγει, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον». Καὶ ἄλλου. «Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω». Σήμερον ἐπίσης ἔχει τὴν θέσιν τοῦ ὁ προφητικὸς λόγος «Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασόμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. Σήμερον ὁ νοστής ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, τὸ φῶς ἐκ φωτός, τὸ φωτίζον πάντα ἀνθρώπων ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον διὰ τῶν χρυσῶν αὐτοῦ ἀκτίνων καταναγάζει ὅλην τὴν οἰκουμένην. Σήμερον ἀπὸ τὴν ἐπτάφωτον λυχνίαν, ἀπὸ τὴν ἀκατάφλεκτον ράβδον τοῦ Μωϋσέως ἀνατέλει ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ διασκορπίζεται τὸ φῶς τῆς ἀληθείας του εἰς τὸν ὀρίζοντα τῶν πιστῶν. Σήμερον κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ γεννᾶται ἐκ Παρθένου ὁ ἀγέννητος.

Σήμερον ἡ μυστικὴ Σιών, ἡ μήτηρ ὅλων μας ἡ νοιξε διάπλατα τὰς πύλας διὰ νὰ δεχθῇ τὸν Βασιλέα τοῦ παντός. «Ἦκουσε καὶ εὐφράνθη Σιών καὶ ἠγαλλιάσαντο αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας ἐνεκεν τῶν κοιμάτων σου, Κύριε, ὅτι σὺ εἰ Κύριος ὁ ὑψίστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, σφόδρα ὑπερυψώθη· ὑπὲρ πάντας τοὺς θεοὺς». Σήμερον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις πρόκειται νὰ χαίρεται, διότι καταλύεται τὸ ἁμάρτημα τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ καὶ ἐκδιώκεται τὸ σκότος τῶν ἁμαρτημάτων. «Βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ πάντες λαοὶ ἄρχοντες καὶ πάντες κοῖται γῆς, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνον». Αἰνεσάτωσαν διότι ἐκεῖνος ποῦ δεσπάζει τῶν πάντων σήμερον προέρχεται ἐκ τῆς Παρθένου. Μέγα τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς θείας οἰκονομίας. Ὁ Θεὸς λαμβάνει σάρκα, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Σήμερον ὅλοι οἱ προσῆται καὶ ὁλόκληρος ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας προ-

(Συνέχεια εἰς τὴν δὴν σελίδα)

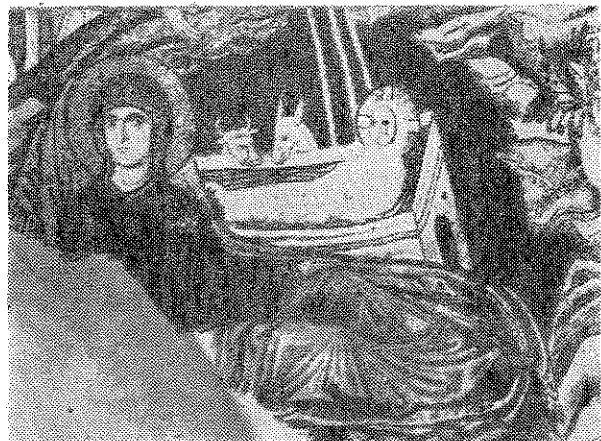
ΤΑ ΑΓΙΑ ΝΗΠΙΑ

Θρηναδεῖ μὲν ἡ Ραχὴλ ἀτεκνονύμενη σήμερον, ἡ δὲ πρὶν στεῖρα οὐσα νῦν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ γένηται ὡς πολύτεκος, τοὺς χοροὺς τῶν νηπίων αὐτῇ προσκομίζουσα.

Εἰς τὴν ἱερὰν Βηθλεὲμ μᾶς ὁδηγεῖ σήμερον ἡ θεσπεσία φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ δίκαιος Ἰωσήφ παίρνει τὸ προαιώνιον Βρέφος καὶ τὴν Παρθένον μητέρα του καὶ φεύγουν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τὰ πάντα εἶναι καινὰ καὶ μεστὰ φρίκης. Ἡ μήτηρ Παρθένος, τὸ παιδίον ἀπάτωρ, ὁ Θεὸς ἐν σπαργάνοις, τὸ σπήλαιον ποῦ χρησιμεύει ὡς οὐρανός, ἡ φάτνη ποῦ μοιάζει μὲ τὰ Σεραφεῖμ, ἕνα νεοφανὲς ἄστρον, ἕνας πτωχὸς Βασιλεὺς. Εἰς αὐτὰ ὡς προστεθῇ καὶ ἡ προειδοποίησις: Ὁ Θεὸς ὡς ἀποφύγη τὴν ἐπιβουλήν τῶν ἀνθρώπων. Ὅχι διότι δὲν ἤμπορούσε νὰ διατάξῃ τὴν γῆν καὶ νὰ καταπιῇ τὸν Ἡρώδη. Ἀλλὰ ἀκριβῶς διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν θεῖαν δύναμιν. Ὅπως εἶναι παράδοξον διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ κάμῃ θαύματα ἐτσι ὑπογραμμίζεται καὶ τὸ ὕψος τῆς θείας φύσεως ὅταν αὕτη κατεβαίνει μέχρι τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸ ἄλλωστε ἦτο τὸ σχέδιον τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ἡ ἐνανθρώπις ἀρχισε μὲ τὴν ταπείνωσιν καὶ τελείωσε εἰς τὴν ταπείνωσιν. Τὰ ξύλα, αἱ δάδες, τὰ ξίφη, αἱ μαστίγες, αἱ ὕβρεις, αἱ εἰρωνεῖαι καὶ τελευταῖον ὁ σταυρός, αὐτὸ τὸ νόημα εἶχον. «Πάτερ μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι».

Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἡρώδης ἤκουσε ἀπὸ τοὺς μάγους ὅτι ἐγεννήθη ὁ Βασιλεὺς, κατείδομεν αὐτοῦ τὸν ἀστέρα δὲν ἐδίστασε νὰ γίνῃ ἀντίπαλος αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δὲν κατενόησε ὅτι ἂν αὐτὸς ποῦ ἐγεννήθη ἦτο

Καὶ σὺ Βηθλεὲμ, γῆ Ἰοῦδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἰ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰοῦδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγεύμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ.

Δαφνὶ Μωσαϊκὸν 11ου αἰῶνος

ἐκεῖνος πού ἀνήγγειλαν οἱ προφῆται, τότε θά εἶναι δυνατότερος ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνη ἐπιβουλή. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ διὰ τὰ νήπια τὰ ὁποῖα ἐσφάγησαν τί θά ἦτο καλύτερον; Νὰ ἀποθάνουν ἔτσι μαρτυρικῶς ἢ νὰ ζήσουν τὴν ἐπίμοχθον ζωὴν τῶν; Μήπως ἐγίνε μεγάλο κέρδος διὰ τὰ νήπια ὁ ἄδικος θάνατος;

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁμως, ἡ ἀκοή μας γεμίζει ἀπὸ τὴν φωνὴν ἐν Ραμᾶ καὶ ἀπὸ τὸν θρῆνον τῆς Ραχήλ. Οἱ πατέρες θρηνοῦν, οἱ μητέρες ρίπτονται εἰς τοὺς στρατιώτας ἱκετεύουν καὶ σπαράσσονται.

Κλαίουں τὰ κατακοπτόμενα νήπια, κλαίουں αἱ μητέρες διότι ἐγίναν μητέρες. Αἱ παρθένοι, αἱ στείραι καὶ αἱ ἄγονοι ἐμακαρίζοντο. Ἄλλη λοιπὸν τραβοῦσε τὰ μαλλιά της, ἄλλη ἐξέσχιζε μετὰς τὸν θυμὸν της τὰς παρειάς της. Ἄλλη κρατοῦσα τὸ νεκρὸ βρέφος της θρηνεῖ. Ἀλλὰ νά, τὰς ψυχὰς τῶν ἱερῶν παιδίων ἐναγκαλίζονται οἱ ἄγγελοι καὶ τὰς ὑποδέχονται εἰς τὰς οὐρανίους μονάς. Τὴν ἰδίᾳ στιγμήν ὁ Ἡρώδης γίνεται κατάπτυστος καὶ καταγέλαστος διότι οὔτε βαρβάρους ἐφόνευσε οὔτε πόλεις ἀλλοφύλων κατέλαβε ἀλλὰ πόλεμον ἐναντίον τῶν βρεφῶν ἔκαμε.

Δι' αὐτὸ ἐνῶ ἀκόμη ἦτο ζωντανὸς ἐγένετο τροφὴ τῶν σκοληκῶν. Αὐτὸ ἄλλωστε ἦτο καὶ τὸ προμήνυμα τῆς ὑποδοχῆς πού τοῦ ἐγίνε εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

Ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων ὁμως ἔχει καὶ ἓνα βαθυτέρον συμβολισμόν. Ὅταν ὁ Χριστὸς εἶναι νήπιον, ὅταν δηλ. αἱ ἀρεταὶ μέσα μας εἶναι ἀκόμη ἀτελεῖς, τότε ζῇ καὶ βασιλεύει ὁ Ἡρώδης, δηλ. τὸ φρόνημα τῆς σαρκός. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ φρόνημα τῆς σαρκός φονεύει τὰ ἄρρενα νήπια, τοὺς λογισμοὺς δηλ. τῆς ἀρετῆς πού πρόκειται ἀργότερα ν' ἀνδρωθῶν, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ φονεύσῃ καὶ τὸν ὑπάρχοντα ἐντὸς ἡμῶν λόγον τῆς Ἀρετῆς. Τότε πρέπει νὰ φεύγωμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Πρέπει δηλ. ν' ἀποφεύγωμεν τοὺς πειρασμοὺς τῆς σαρκός. Διότι μόνον ἔτσι αἱ ἀρεταὶ μας θά προκόψουν σοφία καὶ ἡλικία.

ΒΡΕΦΟΣ ΕΣΠΑΡΙΑΝΩΜΕΝΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σελίδος)

τρέλουν εἰς τὴν ἐξύμνησιν τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος ἡλέησε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος βοᾷ «Ὁ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ, ὡς ἀνεξερευνήτα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ».

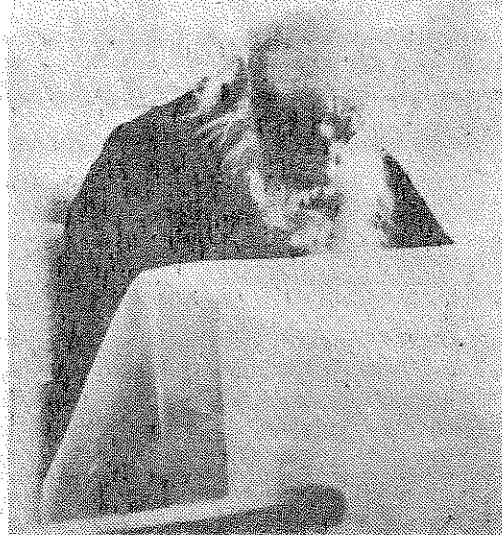
Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες ἀδυνατοῦν νὰ ἐκφράσουν τὸ μέγα μυστήριον, πῶς νὰ τὸ ἀποτολήσωμεν ἡμεῖς; Ὁ Κύριος ὁμως δὲν παρατηρεῖ τί ἡμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν, ἀλλὰ μετὰ ποῖαν διάθεσιν πλησιάζομεν τὸ μέγα μυστήριον. Δὲν μᾶς σώζουν οἱ λόγοι, ἀλλὰ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη.

Δι' αὐτὸ, Κύριε, πολυνεύσπλαχνε, μακρόθυμε, ἀνεξίκακε, Σὺ πού κατηλθες ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, μὴ ἀποτρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ ἡμᾶς. Σὲ ἱκετεύομεν, ἐπιβλεψὸν μετὰ τὸ εὐσπλαχνικόν Σου Ὄμμα ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δυνάμεώς Σου καὶ περιτείχισέ μας μετὰ τὴν παντοδύναμον δεξιάν Σου! Εὐδόκησε νὰ ζήσωμε τὸν ὑπόλοιπον χρόνον μας ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀρμονίᾳ καὶ μετὰ ὑποταγὴν εἰς τὸ θεῖόν Σου θέλημα! Ἀμήν.

ΜΝΗΜΗ ΔΙΚΑΙΩΝ ΜΕΤ' ΕΓΚΩΜΙΩΝ

ΛΟΓΙΟΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥΣ ΛΕΜΟΝΗΣ

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ σεβασμιος Λευίτης πατήρ Ἐυγένιος Λεμονῆς. Ἐτῇ 88. ἔσους τὰ βή-

ματά του ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐδὲ στιγμήν ἔδωκε νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις του. Οἱ ἀγῶνες του διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ ἀσκητικὸν τοῦ ἥθους κατέκτησαν πικρὰ πλήθη χριστιανῶν. Ἀκούραστος ἐργάτης τοῦ Ευαγγελίου, μετ' ἀποστολικὴν ἀνταπάρνησιν καὶ ἀσκητισμόν, ἐλεῆμων καὶ ἀκτήμων, παρῆρνε μετὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς ὁ ἥσως τοῦ ἁγίου καὶ ἐπεσεν ἐπὶ τὸν ἐπάλξεον. Νῦν ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τις δικαιοσύνης στέφανος. Ὅσοι τὸν ἐγνωρίσαν εἶναι βέβαιοι ὅτι τὸν ὁρόμον τετέλεκε, τὴν πίστιν τετήρηκε.

Τὴν κηδεῖαν του παρεχολούθησε πικρὸν πλήθος ἀνερχόμενον εἰς 2.500 περίπου τὴν νεκρώσιμον δὲ ἀκολουθίαν ἐψάλλον οἱ κάτωθι Ἀρχιερεῖς, κ. κ. Πατριός, Χρυσόστομος, Νήφων, Γερμανός, Μερχούριος, Γόρδιος, Λογγίνο, Ἀντώνιος, Δανιὴλ, ὁ ἱερομ. Πούχλιος καὶ ὁ Αἰδέας, Νικόλαος Κασιμάκης. Ἡ ταφὴ τοῦ ἐγένετο ἐν τῇ Ἱερῇ Μονῇ «Ἀξίον ἔστι».

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΦΩΤΕΙΝΗ Π. ΑΡΓΥΡΑΚΗ

Ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία τῆς εὐλαβεστάτης ἀδελφῆς ἐκ Θεομήνης Φωτεινῆς Ἀργυράκη ἐβύθισεν εἰς πένθος οὐ μόνον τοὺς οἰκείους αὐτῆς, ἀλλὰ σὺν πάσαν τὴν πολὺν πληθὴ κοινοῦτητα τῶν Θεοφίλων ἡ ἐλπίς.

Ἡ ζωὴ της ὑπῆρξε μία συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπη ἀκτινοβολία χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἡναλφθῇ ὡς μία ἀναμμένη λαμπάδα ἐπάνω σὲ μία ἰσοβίου θυσία, τὸ πέρασμα της ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴ διέγραψε μία ὁλοφάντειν τροχίαν τῆς ὁποίας τὸ ἴλαρόν καὶ γλυκὺ τῆς φωνῆς θά παραμείνῃ ἀβεβαστον καὶ ἀνέκλειπτον καὶ ἡ μνήμη αὐτῆς θά ἐπιβῇ εἰς ὅλην μας τὰς ψυχὰς ἐκπληρουμένης τῆς βίβλ' κῆς σωσῆς, «οἱ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι».

ΡΩΜΑΝΑ ΜΟΝΑΧΗ

(Κατὰ κόσμεν Στεφανίνα Γ. Θανάση)

Ἀφοῦ διήνυσσε μίαν ζωὴν πλήρη εὐσεβείας καὶ πίστεως ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου τὸν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκὸς ἐν χόρᾳ ζωῶν, ἵνα ζῇ αἰωνίως καὶ μακαρίσῃ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀτελευτήτου δόξης ἡ εὐλαβεστάτη Ρωμὰνα Μοναχὴ.

Μήτηρ κατὰ σάρκα τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἱερομονάχου πατρὸς Ἀντωνίου Θανάση ἐκ Παιανίας Ἀττικῆς διεκρίνετο διὰ τὴν βαθύαν πίστιν της καὶ πανευδόκην ἀρετὴν της. Ἀντιληφθεῖσα ἐγκαίρως ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐγκόσμια ἀνέψαρε τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν πρὸς τὰ ὑπερκόσμια. Ἐλεῆμων φιλόστοργος, σταθερὰ ἀποφασιστικὴ κατήρθησε νὰ ὁδηγήσῃ σὺν πάσαν σχεδὸν τὴν οἰκογένειάν της εἰς τὴν περιοχὴν τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Ἐμπλεὲς γαλήνης, ἡρεμίας καὶ πνευμα-

ταῖς διαφυγείας ἀρτίκε τὴν τελευταίαν τῆς πνοῆς τὸ παρελθὼν Σάββατον (26-11 61 π.δ.ῆ) Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐφάλη τὴν Κυριακὴν 27-11 61 π.δ.ῆ εἰς τὴν Ἐσθὺν Μονὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου ἡμῶν Ἁγίου Ταλαντίου εἰς ἣν καὶ ἐνεταφιάσθη. Μετέσχον ἀρχιερεῖς καὶ πλῆθος κόσμου ἐκ Παιανίας Ἀττικῆς ἥς ἡ μεταστάσα ὑπῆρξεν ἐπίλεκτος γένος.

Συγκινητὸν ἐπικύηδιον ἐξεφώγητε ὁ δοκιολογιώτατος Μοναχὸς πα ἡρ Μάγκος Χανιώτης.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ Μνήμη τῆς μητρὸς καὶ Μοναχῆς Ρωμάνας.

Μεταμορφωσάτης

ΣΗΜΕΡΟΝ Ο ΑΝΑΡΧΟΣ ΑΡΧΕΤΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

μου ἐνδοξῇ, ὑπερπανάγαθῇ μου, ὑψηλοτέρᾳ τῶν οὐρανῶν, ὑπερκαθαρώτερᾳ ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν ἀκτίων, λαμπρόδυνῳ. Εἶσαι ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν ἐκείνου, ποὺ ἐβλάστησες, ῥάβδος ἀληθινή, ὅπου τὸ ἄνθος εἶναι ὁ υἱὸς σου Χριστὸς ὁ ἀληθινός, ὁ Θεὸς καὶ ποιητὴς μου. Σὺ ἐγέννησες κατὰ σάρκα τὸν Θεὸν Λόγον μένουσα πρὶν ἀπὸ τὸν τόκον Παρθένος καὶ μετὰ τὸν τόκον πάλιν παρθένος. Συμφιλιωθήκαμε μετὰ τὸν Θεὸν χάρις εἰς τὸν Χριστὸν τὸν υἱὸν σου.

Ἡ ἄγνοια τοῦ Ἰωσήφ

Ἀγίου Προβλίου Πατρ. Κων)πόλεως.

Ἄς μάθωμεν ποίαν ἔγνοια ἔχει τοῦ Ἰωσήφ ἡ ἄγνοια. Δὲν ἐνθυμήθηκε ὅτι ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ νὰς τοῦ Θεοῦ αὐτὴ ποὺ ἦτο πλασμένη ἀπὸ καθαρὸν πηλόν. Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι μετὰ τὰ ἄχραντα τοῦ Δεσποτοῦ χεῖρα πάλιν πλάθεται ὁ δευτερός Ἀδὰμ ἀπὸ τὸν παρθενικὸν παράδεισον.

Ἡ Θεοποίησις τοῦ ἀνθρώπου.

Μ. Ἀθανασίου

Δὲν ἡλαττώθη ὁ Λόγος ὅταν ἔλαβε σάρκα, ἀλλὰ ἐθεοποίησε τὴν σάρκα ποὺ ἐνεδύθη.

Ὁ ἀναρχος ἀρχεῖται

Δέοντος τοῦ Σοφοῦ.

Καινὴ ἡ τάξις, καινότερα ἡ γέννησις, ὅτι ὁ ἀόρατος ὁρατὸς ἡμῖν γέγονεν. Ὁ ἀκατανόητος ἐδόκησεν εἶναι καταληπτὸς. Ὁ πρὸ τῶν αἰώνων ὑπὸ χρόνον, ὁ τῶν ἀπάντων δεσπότης δουλικὸν ὑπῆυε τὰ σχῆμα, ἵνα καυφθῇ τῆς μεγαλειότητος ἡ ἀξία. Ὁ ἀπαθὴς Θεὸς οὐκ ἀπηξίωσεν ἀνθρώπος γενέσθαι παθητός, καὶ ἀθάνατος θανάτου νόμοις ὑποκεῖσθαι. Γεννᾶται μετὰ καινότερον τρόπον ἀστόργως καὶ ἀπαθῶς, ὁ ἐν οὐρανοῖς παρὰ πατρός ἀχρόνως, ὁ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπος ὑπὸ μητρὸς. Ἐκεῖ ὑπὸ τῆς ἀθανασίας τοῦ Πατρὸς, ἐδῶ ἐκ τῆς παρθενίας τῆς μητρὸς, ἐκ τῆς μητρὸς ἐδῶ ἄνευ πατρὸς. Ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννᾶται ἀρχὴ Ζωῆς, ἐκ τῆς μητρὸς τέλος θανάτου. Ἐκ τοῦ πατρὸς διαβίων πᾶσαν ἡμέραν, ἐκ τῆς μητρὸς ἀγιάζων ταύτην τὴν ἡμέραν.

Εὐλογημένη Σὺ ἐν Γυναιξί

Ἀγίου Κοσμά Αἰτωλοῦ

Εἰς τοὺς δώδεκα χρόνους, ἐφώτισεν ὁ Θεὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν ἀρεβώνισαν διὰ πολλὰς οἰκονομίας. Ἐστεῖλεν κατόπιν ὁ Πανάγαθος Θεὸς τὸν ἄγγελον καὶ λέγει τῆς Θεοτόκου. Μαρία, ἐσὺ πρέπει νὰ χαίρῃσαι περισσώτερον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Ἐσὺ μέλλεις νὰ γεννή-

σῃς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου χωρὶς ἄνδρα, παρθένος. Καὶ πάλιν παρθένος νὰ μείνῃς, διὰ νὰ σώσῃς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν, καὶ ὅλο τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἀνταποκρίνεται ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ λέγει· Κύριέ μου, ἀπορῶ καὶ σὲ δοξάζω, σὲ προσκυνῶ, σὲ λατρεύω, ὅπου κατεδέχθης νὰ γεννηθῇς ἀπὸ ἐμένα τὴν δούλην σου. Ἐτοίμη εἶμαι λοιπὸν καὶ ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου. Καὶ ἡ Θεοτόκος ἐγέννησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν μας, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ἄνδρα, παρθένος, καὶ πάλιν παρθένος ἔμεινε. Ἐγεννήθη ὁ Κύριός μας ἀπὸ γυναῖκα διὰ νὰ εὐλογῇ τὴν γυναῖκα· διότι ἡ γυναῖκα ἔλαβε τὴν κατάρα πρώτη καὶ μᾶς ἐδιώξεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον· ἡ γυναῖκα πάλιν ἔπροεπε νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν νὰ μᾶς βάλῃ πάλιν εἰς τὸν παράδεισον. Ἐγεννήθη ὁ Κύριός μας ἀπὸ παρθένου, διὰ νὰ προτιμήσῃ τὴν παρθενίαν. Ἐσὺ, ἀδελφέ μου, ὅπου θέλεις νὰ φυλάξῃς παρθενίαν, ἵνα μισήσῃς τὸν κόσμον· τότε εἶσαι καλὸς νὰ γίνῃς τρισμακάριος, καὶ τότε φυτέψῃς παρθενίαν, τότε γίνεσαι ὡς ἄγγελος. Ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἀπὸ ἀσραβωνιασμένην διὰ νὰ εὐλογῇ τὸν γάμον. ΣΙΜΑ εἰς τὴν χάριν νὰ εἶναι Παρθένος καὶ Μήτηρ καὶ εἰς τὴν τιμὴν νὰ εἶναι Μήτηρ Θεοῦ, ὅπου ἔλαβεν ἡ θεόνυμφος Λέσποινα, ἔχει καὶ τοῦτο, νὰ εἶναι Μήτηρ τῶν χριστιανῶν. Κάθεται ἐκ δεξιῶν τῆς θείας Μεγαλειότητος ἡ βασιλίсса τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Καθὼς τὴν εἶδε ὁ Προφήτης· «Παρέστη ἡ βασιλίсса ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ, περιβεβλημένη, πεποικιλμένη».

Ἡ Μεσιτεία τῆς Θεοτόκου

Ἡλία Μηνιάτη

Μήτηρ ἀναμέσον Θεοῦ, τὸν ὅποιον ἔχει Υἱὸν φυσικὸν διὰ τὴν γέννησιν, καὶ ἀναμέσον τῶν Χριστιανῶν τοὺς ὁποίους ἔχει ὁμοίως υἱοὺς διὰ τὴν υἱοθεσίαν. Ὅταν μεσιτεύῃ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοὺς Χριστιανούς, αὐτὴ μεσιτεύει πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς διὰ τοὺς υἱοὺς τῆς. Λοιπὸν, αὐτὴ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν μετὰ τὴν παρησίαν, ὅση πρέπει νὰ ἔχη ἡ Μήτηρ πρὸς τὸν Υἱόν. Καὶ παρακαλεῖ διὰ τοὺς Χριστιανούς μετὰ τὴν ἀγάπην ὅσην δὲ πρέπει νὰ ἔχωσιν οἱ υἱοὶ ἀπὸ τὴν Μητέρα. Αὐτὴ ἡ παρησία, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τοιαύτης Μητρὸς εἶναι ἀπειρος. Τί δύναται ποτὲ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ μὴ λάβῃ ἀπὸ τοιοῦτον Υἱόν; Τί δύναμεθα ἡμεῖς νὰ ζητήσωμεν καὶ νὰ μὴ λάβωμεν ἀπὸ τοιαύτην Μητέρα; Ὁσφανοί, ξένοι, αἰχμάλωτοι, μὴ λυπεῖσθε. Ἐσεῖς ἔχετε Μητέρα τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνο ὅπου εἶπε πρὸς ἀντίπαλον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ὁμιλῶντας περὶ Ὀλυμπιάδος, τῆς μητρὸς του, πὼς δηλαδὴ «ἐν δάκρυον τῆς μητρὸς πολλὰς διαβολὰς ἐξαλείφει» ἄς εἰποῦμεν ἡμεῖς πρεπωδέστερον διὰ τὴν Κεχαριτωμένην Μαρίαν, τὴν Μητέρα μας καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Πολλὰς εἶναι οἱ ἁμαρτίαι μας πρὸς τὸν Θεόν. Μεγάλῃ εἶναι ἡ ὁργὴ πρὸς ἡμᾶς. Πλὴν ἓνα δάκρυον, ἓνας λόγος, μία μεσιτεία τῆς Θεομήτορος ἐξαλείφει τὰς ἁμαρτίας μας καὶ σβύνει τὴν θείαν ὁργήν.

Δ Ω Ρ Ε Α

* Ἀδελφὴ τις προσέφερεν εἰς τὸ Γ. Φ. Τ. ἀνωνόμως 500 δραχμὰς εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς Παναγιώτου.

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Τις πταίει

Τὸ Ἅγιόν μὲν "Ὅσος τοῦ Ἀθῶ εἶναι τὸ ἰσχυρότερον φρούριον τοῦ κόσμου. Φρούριον ἀπόρρητον, ἀκατάλυτον, αἰώνιον. Καὶ ὅμως οἱ στρατιῶται του ἀποδυνατώνονται ὑπὸ τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ καταργουμένου. Εἰς δύο μόνον χιλιάδας ἀναβιβάζονται οἱ μοναχοὶ του. Ἀριθμὸς ἀποκαλυπτικὸς διὰ τὴν κρίσιν πὺν διέρχεται ἡ ἀντιροβोलία τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν σημερινῶν χριστιανῶν. Ἐλάχιστον τὸ ρεύμα νέων προσχωρήσεων, διότι ἐλάχιστη εἶναι ἡ ἀντιροβολουμένη θερμότης τῆς μοναχικῆς πολιτείας.

Ἄν πάντως πταίουν τινὲς αὐτοὶ δὲν εἶναι οἱ μοναχοὶ ἀλλὰ ἡ ἐπίσημος καὶ ἐγκόσμιος ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία, ἥτις πράττει τὸ πᾶν, διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς νέους ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον. Καὶ ὅμως Ἐκκλησία χωρὶς Μοναχοὺς εἶναι σωματὸς ἀνευ ὕδατος, ὅρος ἀνευ βράχων.

Ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον τοῦ γεγονότος εὐκόλως κανεῖς φθάνει εἰς τὸ γενικευμένον καὶ θλιβερόν συμπέρασμα ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἂν ἔχη τοιοῦτους φίλους τί νὰ τοὺς νάμῃ τοὺς ἐχθρούς.

Χάσμα μέγα ἐστήρικται

Ἡ ἐμφάνις τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν κόσμον γίνεται πάντοτε μὲ πολλὴν φῶς. Τὸ ἄστρον αὐτὸν τὸν συμβολισμὸν ἔχει. Τὸ φῶς συμβολίζει τὴν ἡθικὴν καθαρότητα ἐνῶ τὸ σκότος τὴν δολιότητα. Αἱ αὐτὸ καὶ πᾶς ὁ φαῦλα πράσσουν μισεῖ τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Κατανοεῖ λοιπὸν κανεῖς περισσότερον τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου τὴν ἡθικὴν ποιότητα τῆς διεθνούς πολιτικῆς. Τὸ μέγιστον πρόβλημα τῆς καταργήσεως τῶν ὀπλῶν θανάτου κατηγγέστη ἀνεπίλυτον μέσα εἰς τὰς δολοφονίας καὶ τὰς μηχανορραφίας τῶν μεγάλων. Ἐμπαίζεται μὲ τὸν πλέον κοινὸν καὶ παρελκυστικὸν τρόπον ἡ ἐρὰ ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν εἰρήνην. Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς ὁ τύπος.

«Δέκα τεσσαρες χιλιάδες ὥρες συνεδριάσεων καὶ 15 ἑκατομμύρια λέξεις. Αὐτὸς εἶναι, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Γιουνάϊτεντ Στέιτς Νιούς ἐντ Οὐόρλντ Ρήπορτ», ὁ ἀπολογισμὸς τῶν συνομιλιῶν γιὰ τὸν ἀφοπλισμὸν κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ 1946 ἕως τοῦ 1960.

Δέκα πέντε ἑκατομμύρια λέξεις κι' οὔτε ἓνα ὄπλο δὲν πετάχθηκε στὴν θάλασσαν!»

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι προτοῦ οἱ ἄνθρωποι ἀφοπλισθοῦν ἀπὸ τὰς πολεμικὰς μηχανὰς πρέπει νὰ ἀφοπλισθοῦν ἀπὸ τὴν σατανικότητα τῶν μεθόδων.

Φοβὸν τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας

Ἡ ἐκλογή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἰακώβου εἰς τὸ προεδρεῖον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐρμηνεύεται καὶ σχεδὸν πανηγυρίζεται ὡς νίκη. Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως. Ἡ νίκη ὅμως αὕτη δὲν εἶναι τοῦ ἐσώδους καὶ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῆς ὀρθοδοξίας ἀλλὰ τῶν προτεσταντῶν, εἰς τὸν μύλον τῶν ὁποίων ὁ Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς ρίπτει ἀρκετὸν ὕδωρ. Ὅταν οἱ προτεστάνται ὑποστηρίζουν κάποιον, οἱ ὀρθόδοξοι οὐδὲνα λόγον ἔχουν νὰ πανηγυρίζουν. Ὁ νοὸν νοεῖται.

Φίλος μὲν Πλάτων φιλάτῃ δὲ ἀλήθεια

Πολλοὶ ἐντιμοὶ φοναί, κάθε ἄλλο παρὰ πάλ)των, ἐγείρονται ἐσχάτως διὰ νὰ στιγματίσουν τὴν ἀδικίαν πὺν γίνεται εἰς βάρος μας.

Καθημερινῶς καθίσταται καὶ πὺν φανερόν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ δικαιώσις ἐνὸς νόθου σχήματος τὸ ὁποῖον μᾶς κατατάσσει εἰς τὴν πρώτην μὲν κατηγορίαν τῶν πολιτῶν ἐθνικῶς ἀλλὰ εἰς τὴν δευτέραν θρησκευτικῶς.

Ἰδοὺ ἐν ἀπόσπασμα ἀπὸ περισπούδαστον ἄρθρον δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Η. Πινάτση τ. Βουλευτοῦ Ἀράμης εἰς τὴν καθημερινὴν τοπικὴν ἐφημερίδα «Πρωῖνὸς Τύπος».

«Ἐπίσης ἐπιβάλλεται ἡ κατάργησις τῆς 45)1951 πράξεως τοῦ τότε ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἡ ὁποία κατ' ἐπανάληψιν ἄλλωστε καὶ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1065)1951

καὶ 500)1952 ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐκτετασίας ἐθεωρήθη, ὡς ἔχουσα μόνον θεωρητικὸν χαρακτῆρα. Ἡ καταχρῆσις ὅλων τῶν λητταρχικῶν πράξεων εἰς τὰ Ἀθηναῖα βιβλία τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ ἡ ἐν γένει ἐλευθερία ἀσχίσις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν Παλασημερολογητῶν, κατὰ συνείδησιν καὶ ὑπὸ Κληρικῶν ὁμοφρόνων παντὸς βαθμοῦ.

Φυλάξω τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα

500 ἔτη συμπληρώνονται ἐφέτος ἀπὸ τὴν ἁλωσιν ὑπὸ τῶν Τούρκων τῆς πολυανθοῦς καὶ χριστιανικῆς Τραπεζούντος. Ὁ Σταυρὸς ἔπρεσεν ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῆς ἡμισελίνου. Ἐνας κόσμος δολοκλήρος εἰσῆλθεν εἰς ἓν σκοτεινὸν σπήλαιον χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ ἕκτοτε πρὸς τὸ φῶς. Ἡ ἱστορία μᾶς φέρει τὸν σπαραγμὸν. Μᾶς φέρει ὅμως καὶ τὸ διδάγμα, ὅτι ἡ διαφύλαξις τῆς πνευματικῆς παρακαταθήκης μας εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος διὰ νὰ ἐπιβιώσωμεν ὡς ἔθνος.

Πανηγυρικὴ ἀθώωσις κληρικοῦ μας

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Παρ)τος Θάσου κ. Ἀθ. Σινάθης μᾶς γράφει:

«Ὁ λόγος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγίου Ἀνδρῆς Ι. τοῦ Χρυσόστομου «Πάλιν ἡ Ἡρωδίας μαίνεται» πάλιν ταράσσεται, ἔχει τὴν πληρὴ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς β' δίκης τοῦ Ἐφημερίου μας π. Δαμιανοῦ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου τῆς περιοχῆς μας ζητεῖ τὴν διὰ τῆς βίας ἐκδίωξιν. Πλὴν οἱ Ἕλληνες Δικασταὶ ὑπομένουν ὑπεράνω παθῶν ἐδικαίωσαν ὡς ἄξιον καὶ κατὰ νόμιμον καὶ ἐγκυρον τρόπον χειροτονίαν τοῦ Ἐφημερίου μας. Οὕτω κατὰ τὴν διεξαχθεῖσαν διὰ δευτέραν φορὰν δίκην τοῦ Ἐφημερίου μας ἐπὶ ἀντιποίησιν Ἐκκλ. Ἀρχῆς καὶ στολῆς κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 22 Ἀπριλίου 1961 ἡθωώθη πανηγυρικῶς. Δικηγόρος παρέστη ὁ κ. Ἀλ. Σωτηριάδης μάρτυρες δὲ σύμβουλοι τοῦ παραρτήματός μας καὶ οἱ κληρικοὶ μας ἱερομόναχος π. Ἀμβρόσιος Χαράλαμπιδης καὶ ὁ ἱερεὺς π. Μιχ. Ν. Σαββόπουλος ὅστις μάλιστα παρουσίασε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπιστολὴν ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς αὐτὸν ἡ ὁποία ἐπιβεβαίον τὸ ἐγκυρον τῆς χειροτονίας τοῦ Ἐπισκόπου μας Σεβασμιωτάτου κ.κ. Ἀνακίου ὑπὸ δύο Ὁρθόδοξων Μητροπολιτῶν τῆς περατάξεως Ἀναστασίον. Ἐπίσης διὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ ἐφημερίου μας σπερῶς ἐξ Ἀθηνῶν ἐνδιαφέρθη ὁ ἐκ Θάσου βουλευτὴς Καβάλας κ. Ἀῦγ. Θεολογίτης ἀποστείλας ἐνθερμον τηλεγράφημα εἰς συνήγορον τοῦ Ἀθωωθέντος πατρὸς Δαμιανοῦ.

Ἡ κατὰδύσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἡ Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ ἐφέτος θὰ προσδώσῃ ἰδιαιτέραν λαμπρότητα εἰς τὴν τελετὴν τῆς κατὰδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἡ ἀδεία ἐλήφθη καὶ εἰς τὸν καθιερωμένον χώρον τοῦ Πειραιῶς θὰ διατρανωθῇ ἡ θέλησις ἀμετρήτων χιλιάδων Ὁρθόδοξων νὰ παραμείνουν «δεδεμένοι τῷ πνεύματι». Ἡ τελετὴ μακρὰν ἀπὸ τοῦ ν' ἀποτελεῖ πρόκλησιν διὰ τοῦ ὄγκου τῆς θέλει νὰ υπογραμμίσῃ τὴν θερμότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ὁμόθυμον διάθεσιν τῶν ὀρθόδοξων νὰ υπερασπισθοῦν τὴν ἐλευθερίαν των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χειμᾶτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)